

thuis en school

22/01/2010 | Marcel Schmeier M SEN | www.onderwijsgek.nl

Uit de Grote Opvoedtest van Trouw blijkt dat bijna een kwart van de leraren opvoeden als voornaamste taak ziet.

De feminisering van het onderwijs zal hier ongetwijfeld een rol in spelen. Evenals de steeds verder afnemende kennis van pabo-studenten op het gebied van rekenen en lezen: als ze maar leuk bezig zijn.

Slecht presterende leerlingen vertonen vaker gedragsproblemen.

De afgelopen tien jaar heeft er een opmerkelijke verschuiving plaatsgevonden binnen het onderwijs. Scholen bieden programma's sociaal-emotionele vorming aan en profileren zich hier zelfs mee. Allerlei uitgeverij en commerciële bedrijven brengen trainingen op de markt waarmee scholen de leerlingen basale vaardigheden kunnen aanleren: zoals gevoelens herkennen, tot tien tellen als je boos bent, rekening houden met de ander.

Allemaal prima initiatieven natuurlijk en ook de werking van deze programma's zijn evidence-based en voortdurend onderwerp van onderzoek. De grote vraag is echter of deze professionalisering van de opvoeding wel gewenst is. Is opvoeden niet gewoon een taak van de ouders? Zij spelen een centrale rol in de opvoeding van hun kind door een vertrouwde en veilige basis te zijn.

Wat is het effect van de opvoedprofessionalisering? Wat is het effect van tussen- en naschoolse opvang van 07:00 tot 19:00 uur? Wat doet dit met de sociaal-emotionele ontwikkeling van kinderen? Ondanks het geweldige werk wat de mensen in deze sector doen, kan het nooit een vervanging zijn van een vader of moeder die thuis met een kopje thee op het kind wacht aan de keukentafel. Al was het alleen maar omdat een leidster haar aandacht moet verdelen over 15 kinderen.

Mijn moeder was er altijd met een lekker boterham, een kopje thee en een luisterend oor: "Hoe was het vandaag op school?" Het heeft een stabiele generatie opgeleverd, als ik mezelf als maatstaf neem. Het effect van de opvoedprofessionalisering zal over 10 jaar duidelijk worden.

Terug naar de klas. Hier werd tot voor kort kennis overgebracht, maar een groot deel van de onderwijsleertijd wordt tegenwoordig besteed aan opvoedgerelateerde zaken: [PAD-programma](#), [Kanjiertraining](#). Voor de laatste moeten leerkrachten een speciaal diploma behalen om de lessen te mogen geven. Het feit dat men de pedagogische academie voor basisonderwijs heeft afgerond is blijkbaar niet voldoende.

Deze programma's slokken een groot deel van de onderwijstijd op. Tijd die ten koste gaat van de kernvakken: rekenen, lezen en spellen. Niet voor niets kernvakken genaamd, want een goede beheersing van deze vakken is een absolute voorwaarde voor maatschappelijk succes en welbevinden blijkt uit de literatuur.

Iets wat ouders met hun gezonde boerenverstand overigens ook donders goed weten. Zij willen dat hun kind op school veel leert en stellen dan ook hoge eisen aan de school. Uit dezelfde Grote Opvoedtest van Trouw blijkt dat negen van de tien ouders willen dat de docent vooral kennis overbrengt op hun kind.

Iets wat mij opvalt is dat veel leerkrachten tegen ouders zeggen dat hun kind thuis flink moet oefenen: tafels stampen, teksten lezen. Mij klinkt dat vreemd in de oren: "Wilt u thuis flink de tafels

"Mijn moeder was er altijd met een lekker boterham, een kopje thee en een luisterend oor."

oefenen met uw kind. Wij zijn op school druk bezig om Pietje te leren om niet direct te slaan als hij boos is, maar om tot tien te tellen.”

Wat doen we niet goed dat zoiets basaal als de tafels niet wordt beheerst door de leerlingen? Ergens is het mis gegaan: thuis en school zijn door elkaar gaan lopen en lijken soms compleet omgekeerd. Laten we dat dus gewoon weer omdraaien en kinderen op school de cognitieve vaardigheden bijbrengen die nodig zijn om in onze complexe samenleving te kunnen functioneren. Dit is een mooie en belangrijke taak van de school. En laat ouders weer gaan opvoeden, geen gek idee lijkt me.